

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

XXXI. De conformitate cum voluntate Dei, quam in bonis gloriæ nos habere oportet.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40072

multos donari certum est. Vnde S. Hieronymus: *In templo Dei offerat unusquisque quod potest: alii aurum, argentum, & lapides pretiosos: alii byssum, & purpuram, & coccum offerant & hyacinthum: mecum bene agetur, si obtulerit pelles animalium & caprarum pilos.* Alii ergo Deo suas virtutes, opera heroica & eminentia, ac contemplationes altas & sublimes offerant; satis mihi erit, si meam illi offeram vilitatem, & fragilitatem, me & peccatorem, & imperfectum, & vitiosissimum agnoscendo, & que ac confitendo, meque, inquit inopis & mendici, ad maiestatis illius pedes aduoluendo. Quin & hoc nomine in corde exultare nos par est, Deoque gratos nos exhibere, quod ne id quidem quod ante dedit, à nobis, velut ingratis, tollat.

S. Bonaventura, Ioan. Gerson, & alii pii Scriptores aliud quoddam ad hæc priora punctum adiungunt, quo eadem etiam imprimis confirmantur, dicentes, multos magis & feruentius Deo seruire, quod virtutem & recollectionem internam non habeant, ipsamque assidue & incessanter desiderant, quam si re ipsa eam haberent. Hoc pacto namque humiliter de se sentiunt, maiorique super seipsum vigilant sollicitudine & studio, iugiter operam dantes vt tandem huc pertingant, & in via salutis magis magisque quotidie progrediantur; atque hæc de causa frequenter ad Deum suspirando confugiunt. Si autem virtutes raras & præstantes haberent, forsitan ob eas superbiendo, insolescerent, in Dei obsequio negligentiores fierent, ac veterno correpti desidia tepescerent, rati se iam habere id quod ad salutem sibi necessarium erat, nec ad vltierius laborandum sudandumue animum inducerent.

Hæc ideo diximus, vt primo ipsi à parte nostra moraliter faciamus quod possumus. & qua valemus diligentia ac conatu, in perfectionis nostræ procuratiōne incumbamus; deinde hoc factō, contenti simus omni eo, quod nobis Dominus dare voluerit, neu contristremur an-

gamurque; de eo quod nec ipsi assequi possumus, nec in manu nostra situm est. Hoc enim, inquit R. D. M. Auila, nihil aliud esset, quam dolere & angere quod nobis non dentur alæ, quib. in acra euolemus.

CAPVT XXXI.

De conformitate cum voluntate Dei, quam in bonis gloriæ nos habere oportet.

NEc solum in bonis gratiæ, verum etiã gloriæ cum Dei voluntate nos conformemus necesse est. Verus quippe Dei seruus à proprio suo commodo tam esse debet etiam in his rebus, alienus, vt magis lætari debeat, quod Dei voluntas adimpleatur & fiat, quam omni quodcunque habere commodum posset. Non parua, inquit sanctus ille vir, perfectio est, si tuum non quarat, nec in multo, nec in temporalibus, nec in æternis. Et rationem addit: *Nam voluntas tua Domine, & amor honoris tui, omnia excedere debet; & plus eum consolari, magisque placere, quam omnia beneficia sibi data vel danda.*

Hoc scilicet est beatorum gaudium & exultatio: magis enim in cælo gaudent sancti, quod Dei voluntas in se impleatur, quam magnitudine gloriæ, qua donati sunt; itaque in Deum transformari, cumque eius voluntate vniti sunt, vt eam quam habent gloriam, & felicem quam sunt adepti, fortè non tam velint ob bonum quod inde sibi accedit, & ob gaudium quod priuatim inde accipiunt; quam quod eo gaudeat Deus, hæcque eius sit voluntas. Inde est, quod quem quisque eorum gradum habet, ita eo contentus sit & gaudeat, vel altiozem nec sibi desideret, nec alteri inuideat, dum enim quis Deum videt, ita mox in ipsum transformatur, vt velle iam desinat sicut ante volebat, & velle incipiat sicut Deus; & sicut illud Dei voluntatem & beneplacitum esse nouit, ita id etiam sua voluntas & velle esse incipiat.

tom. 2. Epist. fol. 32. Qui dolet se alatum non esse?

A Kempis parua, inquit sanctus ille vir, perfectio est, si tuum non quarat, nec in multo, nec in temporalibus, nec in æternis. Et rationem addit: Nam voluntas tua Domine, & amor honoris tui, omnia excedere debet; & plus eum consolari, magisque placere, quam omnia beneficia sibi data vel danda.

Sancti de Dei voluntate plus lætantur quam de sua gloria.

Sancti altiora aliu non inuidet sibi non optant.

Rodriguez exercit. pars 1.

V u Perfe.

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Beati voluntas transformatur in voluntate Dei.

Exod. 32. 32.

Sancti se negligunt ut Deo placeant.

Voluntas Dei thesaurus noster.

Si calum pro Deo relinquendum, quid in terra Deo negamus?

Magna pro Deo relinquenda sunt parvis tenentur!

Perfectionem hanc olim in illustribus illis sanctis videmus viguisse; in Moysse in primis & Paulo, qui partim ad vitam & salutem aliorum, partim propter maiorem Dei gloriam, sui ipsorum obliti, & propriam contempserunt gloriam videntur. Ille quippe aiebat, *Aut dimitte eis hanc noxam, aut si non facis, dele me de libro tuo quem scripsisti.* Hic vero, *Optabam,* inquit, *ego ipse anathema esse à Christo pro fratribus meis.* A quibus postea & S. Martinus, atque alii sancti didicere, ut dicerent, *Si adhuc sum necessarius populo tuo, non recuso laborem.* Suam videlicet requiem & gloriam, quam iam velut vicinam habebant, maiori Dei obsequio & gloria æquanimiter post habebant, ac iure quod ad eam habebant, libenter cedebant, de nouo se ad laborem offerentes.

Hoc scilicet est Dei voluntatem ita hic in terra facere, ut ea fit in cælo, ut nimirum propriæ utilitatis plane obliti omnem nostrum gaudium in vnus Dei voluntatis adimplerione ponamus, eiusque beneplacitum pluri faciamus, quam omnem nostrum commodum, bonum, imo quam cæli terræque possessionem.

Hinc facile patebit, quantam hoc voluntatis nostræ cum diuina conformandæ exercitium perfectionem contineat. Nam si nos ab ipsa bonorum spiritualium, atque adeo etiam æternorum possessione, oculos auertere oportet, quo in Dei voluntatē & beneplacitum eos conuertamus, quid erit de aliis commodis & respectibus humanis dicendum? Vnde etiā apparebit, quam procul ab hac perfectione distet, cui etiam difficile est se in rebus cum Dei voluntate conformare, quas initio dicebamus: puta, quod in hoc loca habitare iubeat, vel illo: quod hoc officio fungi me Superior velit, vel illo: quod sanus sim siue infirmus: quod ab aliis parui sim vel magni.

Nos siquidem hic probare nitimur, Dei voluntatem ac beneplacitum pluri à nobis faciendum, quam quæcumque in bonis spiritualibus, imo & æternis, habere commoda & præminentias possu-

mus, & tu in illis adhuc manes, & quietem statuis, quæ illorum respectu, non nisi mera sunt vilitas?

Ei sane qui Dei beneplacitum, ac diuinæ eius voluntatis adimplerionem ita desiderat, ut ob eam vitto & non inuitus propriæ gloriæ cedat, & infimo loco contentus viuat (non quod ei laborandi, generosaque opera exequendi voluntas desit, sed tantum quod malit diuinæ voluntati ac beneplacito obsecundare) illa alia facillima erunt, cum cedat & renuntiet rei, quæ inter omnia, quibus ex amore Dei potest renuntiare, summa est. Nam nulli maiori rei quis ex desiderio conformandi se cum diuino beneplacito, cedere potest, quam ut dicat, Si velit Deus me statim emori, & proinde minus habere gloriæ, gratius hoc mihi est, quam si post viginti vel triginta annos morer, & tunc multo maiori beatitudine donari deberem. Et contra, licet, iam iam emoriendo, de gloria mea certus essem; si tamen Deus me velit in isthoc carcere & exilii loco adhuc multos annos agere, & pati, & affligi, hoc ipse etiam malo, quam statim ad gloriam Beatorum admitti. Nam velle Dei, eiusque voluntatis adimplerionem, vnicum meum gaudium & gloria est. *Tu es gloria mea, & exaltam caput meum.*

Egregium & singulare, quoad hoc, exemplum refertur de B. P. N. Ignatio. Cum enim is die quadam cum P. Iacobo Lainio, aliisque Patribus ageret, sic occasione familiariter illum est percontatus: Dic mihi, M. Laini, quid tibi facturus videris, si hanc tibi Deus Opt. Martionem daret, diceretque, Si statim ex hac vita decedere cupis, ego te quamprimum corporis huius carcere educam, & cælesti gloria donabo; sed si adhuc viuere cupis, nullam tibi de eo, quod tibi post euenturum est, certitudinem do, sed id incertum relinquo, ita ut, si viuendo in virtute perseueres, tibi sim daturus præmium; sin autem in bono cepto deficias, eo in statu te iudicem, in quo te inueniam, si, inquam, hæc tibi Dominus dixerit.

CAPVT XXXII.

De conformitate, vniōe, & perfectō amore erga Deum, & quomodo in hoc nos exercitio exercere debeamus.

VT autem perfectio & prestans excellentia, quam hoc conformationis cū Dei voluntate exercitium in Iudit, magis ad oculum pateat, & ipsi nouerimus quousque per illud peruenire possimus, pro Tractatus huius conclusionē & epiloogo, nonnulla de exercitio amoris Dei, quod sancti Patres & vitæ spiritualis magistri omnium eminentissimum ducunt, afferemus, quod hoc loco id esse opportunum, & ad rem facere videatur: nam vnus de præcipuis amoris effectibus, inquit Dionysius Areopagita, est efficere, vt amantium inuicem voluntates vnitæ sint & coniunctæ: id est, vt vnū velle habeant & vnū nolle. Hinc, quo quis cum Dei voluntate ac libitu erit conformior, eo plus amoris erga Deum habebit, & vicissim quo maiorem habebit amorem, eo Dei voluntati erit vnior & conformior.

Cap. 2. de diuin. nominib.
Amoris effectus voluntatum coniunctio.

Vt autem id melius intelligatur, in cœlum nos consideratione opus est ascendere, ac videre quomodo Beati ibi inuicem diligant, cum Dei voluntate se accommodantes, & eandem cum ipso voluntatem & velle habentes: quo enim magis ad hoc perueniemus, eo exercitium nostrum erit perfectius. Sic S. Ioannes Apostolus in Canonica sua prima, Beatos ait è Dei conspectu, ei similes fieri: *Quoniam cum apparuerit, similes ei erimus, quoniam videbimus eum sicuti est.* Quia videndo Deum, ita illi vniantur, & in eum transformantur, vt eandem cum eo voluntatem & velle habeant.

1. Ioan. 2. 3.
Viso Dei transformat in voluntatem Dei.

Iam ergo videam^{us} ecquod Dei sit velle, ecquæ voluntas & amor, vt ita pariter videamus, quod Beatōrum sit velle & voluntas; atq; hinc dein colligamus, quod nostrum velle, amor, & perfecta voluntas esse debeat. Dei ergo velle & voluntas eius-

que

ret, & ipse scires te adhuc aliquantisper in hac vita manendo, notabile aliquod & illustre diuinæ illius maiestati obsequium posse præstare, quid illi ad hæc responderes? Tum Lanius, Equidem (vt fatear apud R. V. quod res est, & sentio) eligerem, statim ad diuinæ gaudia posse admitti, salutem in tuto collocare, meque in tantu momenti negotio, à periculo omni immunem præstare. Cui B. P. noster, Ego sane, ait, secus facerem, nam si me, diutius in hac vita manendo, illustre aliquod Deo Opt. Max. obsequium præstare posse certo crederem, eum supplex rogarem, vt tamdiu in ea me conseruaret, quoad ipsum fecissem, atque in hoc vnū, non vero in meipsum oculos meos, nullo ad periculum damnationis, vel salutis securitatem respectu habito, conijcerem.

Nec vero idcirco salutē suam ipse dubiam incertamq; fuisse arbitrabatur, imo vero certiorē & securiorē eo quod insignem de Deo fiduciā concepisset, credendo ideo se ab eo in vita relictum, vt hoc illi obsequium præstaret. Quis enim, dicebat, in mundo Rex vel Princeps, si exitium aliquod beneficium & fauorē cui-dam de clientib. suis offerret, & hic illo statim frui noller, vt Regi suam in re alia notabili ac rara operam & obsequium præstaret; quis inquam Rex non se obsequiosissimum censeret, ad fauorem hunc clienti suo tum conseruandum, tum etiā adaugendum, quod is Regis sui causa & amore, & quo ei amplius seruire posset, hoc se priuet? Si ergo hoc faciant homines, qui ex se ingrati sunt, & beneficium parum agnoscentes, quid non de Deo nobis sperandum est, qui gratia sua ita nos præuenit, & tot beneficiis in dies accumulatur? Quomodo timere possumus, nos ab illo deserendos, & cadere permit-tendos, cum in eius vnus gratiam beatitudinem nostram differri petamus, & propter ipsum ipso frui nolimus? Nefas igitur est, hoc de tali Domino credere, vel timere.
